

nogen institution. Sådan er det jo heller ikke på de andre områder, der er taxameterfinansierede.

Men det, der er helt afgørende, er, at med det lovforslag, vi behandler nu, er der ikke én eneste, som kommer til at stå i den situation, at den pågældende ikke kan få den specialpædagogiske indsats, der er brug for. Der er en leverance-sikkerhed, uanset om man kan lide udtrykket eller ej, og det er en leverancesikkerhed, som vi gerne vil lægge navn til i Venstre.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Nu snakker vi jo takster og ikke taxameter, og problemet er jo, at der er nogle institutioner, hvor nogle kommuner skal betale for hver eneste plads. Når så den plads står tom, er der ikke nogen kommune, der betaler for pladsen, og hvem skal så betale lønnen, huslejen og alle de andre udgifter? Det er det, der skaber den store usikkerhed hos institutionerne og især hos de forældre, hvis børn er dybt afhængige af de institutionerne, og det er det, vi prøver at få et svar på.

Det nytter ikke, at man bare siger, at vi skal have tillid til kommunerne. Vi har førstebehandlet lovforslag, som vedrører alle de forskellige områder, som bliver berørt af kommunalreformen, og hver gang er det blevet sagt, at vi skal have tillid til, at det kan kommunerne magte. Men vi har ikke kunnet få at vide, hvad det er for en kæmpe pose penge, der pludselig kommer ud til kommunerne.

Vi ved, at kommunerne allerede i dag har en stram økonomi, og vi ved, at strukturreformen kommer til at koste en masse penge i omlægningsudgifter. Men de penge får kommunerne ikke, og hvordan skal kommunerne så få penge til alle de mange forskellige opgaver? Vi får heller ikke at vide, om pengene virkelig kommer ud til de kommuner, der har brug for dem, eller om de ender i Gentofte eller andre steder, som måske ikke har det store behov og har penge nok i forvejen.

(Kort bemærkning).

Tina Nedergaard (V):

Vurderingen af, om kommunalreformen bliver meget dyr for kommunerne eller for andre forvaltningsled, er jo meget afhængig af, hvilket parti man kommer fra. Men jeg har noteret mig, at på Bornholm, hvor man har været igennem en sammenlægningsproces, er situationen jo den, at man rent faktisk har fået store besparelser, så

det er altså ikke sådan, at kommunalreformen i sig selv fordyrer leddene.

Men det, jeg kan love som ordfører for Venstre, er, at der er ingen, der kommer i den situation, at de har behov for en specialpædagogisk indsats og ikke kan få den, fordi der ikke er taget højde for det i finansieringsstrukturen. Det giver da sig selv, at vi i Venstre er nøjagtig lige så opsatte og lige så indstillede som alle andre på at sikre, at det barn, der har brug for en indsats, f.eks. en særlig form for indlæring, også får den stillet til rådighed, når behovet er der. Det vil vi tage højde for, og i øjeblikket pågår der altså forhandlinger om, hvordan det konkret skal ud-møntes mellem kommunerne, de nye regioner og staten.

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Jeg synes ikke, fru Tina Nedergaard helt svarede på det, der blev spurgt om, men jeg vil prøve at bevæge mig til noget andet og se, om jeg har mere held med at få et svar, for jeg deler sådan set opfattelsen af, at det er helt afgørende, at der ikke kommer til at stå nogle mennesker, som har behov for hjælp og ikke får den.

Kl. 18.20

Det undrer mig meget, når vi taler så meget om, at der skal være mere ligeværdige og mere ens tilbud om specialundervisning, at Venstre tror, man kan få dem, når man går fra at være visiteret og få tilbud i 14 amter til at få det i 99 kommuner. Det gør da ikke nødvendigvis tilbuddene mere ens og ligeværdige, men Venstres ordfører kan nok forklare mig, hvordan det hænger sammen.

Jeg vil gerne spørge til de børn, der har de mest vidtgående handicap, og lad os bare tage autister for at tage et konkret eksempel. Er det ikke rigtigt forstået, at lovforslaget begrænser det frie valg for autistiske børn og deres forældre, fordi de fremover ikke kan gå direkte ud på institutionen og bede om at blive udredt med det samme, men skal igennem det nåleøje, der hedder kommunen? Det er kommunen, der skal udrede, om børnene har et behov og skal sendes videre, og det er den samme kommune, der skal betale, hvis det viser sig, at børnene virkelig har et behov.

Det, jeg gerne vil spørge om, er: Hvor og hvordan kan forældrene få en rådgivning om deres børns vilkår, der er uafhængig af kommunen og kommunes økonomiske interesser? Er det ikke en reel indskrænkning af forældrenes